

[Inger Harms]

der lever op til de kriterier, som et samlet Indfødsretsudvalg på Folketingets vegne har fastsat for at blive danske statsborgere.

Tidligere har partiet på trods heraf stillet ændringsforslag om, at visse tidligere straffede personer skulle udgå af lovforslaget, også til trods for, at kriterierne her var opfyldt. Vi har meget stramme regler for, hvornår tidligere straffede kan få dansk indfødsret; over 3 måneders fængsel giver udsættelse i 7 år, over 1 års fængsel giver udsættelse i 10 år. En af de ansøgere, Fremskridtspartiet ville have pillet ud af et af de tidligere fremsatte lovforslag, havde en ren straffeattest i de sidste 14 år og havde i øvrigt boet her i landet i 32 år.

Når jeg ser på de spørgsmål, som fru Tove Niemann har stillet i Indfødsretsudvalget – spørgsmål, der stærkt nærmer sig grænsen for ubehagelig og ulækker snagen i folks privatliv – er det chokerende tydeligt, at hun som Fremskridtspartiets medlem af udvalget overhovedet ikke har gjort sig den ulejlighed at sætte sig ind i de regler, tidligere kolleger før hende har vedtaget skulle være gældende. Det kan da ikke være sådan, at fru Tove Niemann har fået udleveret et eksemplar af de kriterier, der gjaldt, før vi ændrede på dem i 1983. Nej, sagen er nok den, at Fremskridtspartiet mener her at have fundet de vises sten til at tilrane sig vælgerstemmer ved at appellere til de lavere instinkter i den menneskelige natur.

Mon dog ikke Fremskridtspartiet har forregnet sig i sin iver? Mange af ansøgerne er født i Danmark; andre er født af en dansk mor eller har en dansk far og har opholdt sig her i landet det meste af livet; andre igen er ægtefæller til danske statsborgere gennem adskillige år og ønsker at få formalia i orden; 26 af ansøgningerne er nordiske brødre og søstre, som vi ynder at kalde dem ved forskellige festlige lejligheder, og som har boet her meget længere end de to år, som vi kræver. Dem kan Fremskridtspartiet altså heller ikke acceptere.

Der er 11 danske sydslesvigere, som nu har slået sig ned i det gamle land; der er nok nogle syd for grænsen, som vil kalde Fremskridtspartiets handle måde her for helt uanstændig.

Jeg tror ikke, det hjælper noget på Fremskridtspartiets holdning, at jeg står og raser her. Jeg håber blot, at den danske befolkning vil se sig om i familiekredsen, i omgangskredsen og på arbejdspladsen og så gøre op med sig selv,

om det virkelig er det, vi vil have: et Danmark for danskere – alle andre ud!

Jeg vil dog appellere til alle andre partier her i Folketinget om ikke at ryste på hånden nu, hvor vi igen skal se på de kriterier, der gælder for at blive danske statsborgere. Lad være med at se til Fremskridtspartiet, for lige meget hvor meget vi strammer, lige meget hvor store krav vi stiller, vil Fremskridtspartiet aldrig være tilfreds. Lad dog ikke et så fremmedhadsk parti som Fremskridtspartiet bestemme eller blot have indflydelse på vores politik over for indvandrerne. Lad os vise det parti, at det står for nogle holdninger, som ligger os andre utrolig fjært.

Tove Niemann (FP):

Der skal ikke herske tvivl om, at Fremskridtspartiet ønsker både indfødsretsloven og flygtningeloven strammet op.

I Det Fri Aktuelt den 14. marts 1989 kan man læse, at regeringen ønsker at spare over for vore folkepensionister. Der skal indføres betaling for sygehusophold, lægebesøg osv. – eller skat på sygdom, som Fremskridtspartiet kalder det. Vores faste overbevisning er, at vi først må bruge skatteydernes penge til vore egne borgere. Indvandrerne i Danmark koster efter de sidste opgørelser de danske skatteborgere 13 mia. kr. om året, men at det reelle tal ligger højere, kan der ikke herske tvivl om.

Da utrolig mange af de personer, der er optaget på lovforslag nr. L 211, modtager offentlig hjælp, stemmer Fremskridtspartiet imod lovforslaget.

Knud Lind (FP):

Folketinget har i adskillige år præmieret økonomiske flygtninge ved helt ukritisk at give dem dansk statsborgerskab i stedet for at sende dem retur til deres hjemland. De såkaldte økonomiske flygtninge koster hvert år milliarder af kroner i en sparetid med massearbejdsløshed, boligmangel og stor udlandsgæld.

Med de store økonomiske problemer, som Danmark har, kan vi ikke være socialkontor for alverdens folkeslag. Hvis den danske stat ikke havde de store udgifter i forbindelse med indvandringen, kunne vi f.eks. sætte folkepensionen gevaldigt op.

Mange af de udlændinge, som Folketinget bevilger dansk statsborgerskab, mister ikke de-